

CIRKA

GUTTA CAVATILAPIDEM ...
E PERKOHËSHME KULTURALE POPULLORE

Vjeti III.

Nr. 39.

13 Fruer 1938

PERMBAJTJA:

	- Fejesa Mbretnore	faqe 33
Nji vashë shkodrane	- Nuses Mbretnore (poezi)	» 36
Mark Ndoja	- Verba tranzitiva e verba intranzitiva (Novelë e Alfredo Panzini-t, perkëthim)	« 37
Shkodrani	- Shtylla e lexuesave	» 40
H. Koplikaj	- Posttriba (vijim)	» 41
Parva favilla	- Problemi i Dashtësis (Fleta femnore)	» 43
	- Recensime	» 46
	- Në hije të Rozafatit: Dita 31	
	Kalinduer në Shkodre - 20-vjetori i Shoqësis Rozafat - Pariji e ré e Shoqësis Bogdani - Shkuesi i Koncertit Tashko-Aleksis	47
Nush Topalli	- Asdren-i në Shkodër	48

Çmimi Lek 1.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER (2018)

Korrespondenca e "Cirkës,,

Donisa - U jemi mirënjohës për bashkëpunim të vijueshem. Do të botohen secilla në rubriken perkatëse.

L. Ç. - Tiranë - U falemi nderës shumë për bashkëpunimin t' Uej. Kemi me i botue copat më të volitshme, në sà disa tjera, tuj kënë teper të gjata e të pamunduna m'u botue në vijim, gjithashtu jo aq të pershtatuna për të perkohshmen t' onë, do t' i lëmë jashtë.

M. V. - Shkoder - Novela e pàpjekun për botim.

R. P., S. Gj., e D. H. - Tiranë - Po fillojmë dergesen, tne xanë fill si mbas dishirit që prej Nr. 24. U falemi nderës.

K. A. - Shkoder - Do të merremi vesht gojarisht.

Gj. K. - «Mrrela» kà m' e gjetë vëndin e vet porsà të mundemi.

D. N. S. - Milot - Na e dijm se i kemi botue çka kemi pasë të Zot. s' Uej, perveç perkëthimeve t' epigramave. Po kje se na keni dergue tjera, kqyrni se nuk na kanë mbërrijë. Na lajmoni. Presim edhe artikullin e prëmtuem.

Malcori Emigrant. - Hartimi i Juej është i bukur mjaft. T' ishim msuesi i Juej do të Ju vë-

shim *I* në hartim. Por nuk don me thanë se hartimet e bukra do të botohen në një të perkohëshme, kúr kjo mos të jët një e perkohëshme shkollore. Por, tuj bà mirë hartimet, do të mbërrini një ditë me bà hapin e parë në letersi sikur dishroni, po kje se epeni me qindresë mbas studjimit.

Ignotus - Pelqejmë me ande bashkëpunimin t' Uej. Sà për vjershen «Dimni» po e gjëjm të bukur shumë, por, si e dini edhe Ju vetë, njëmbdhetrrrokshi i zgjidhun është i pershtatun për një stil të madhnueshem e për punime që kanë një farë të shtrëmjet, në sà për një subjekt ksi sojit e që nuk kà më teper se 14 vargje, na duket më i pershtatun vargu i rimuem. Provoni edhe një herë.

A. Gj. K. - Do t' i botojmë të gjitha me kohë. Falënderime.

D. L. Sh. - La Motte - Artikulli i Juej erdh mjerisht teper vonë që të mund t' a botojshim në ket numer. U falemi nderës edhe n' ëmen të të gjith lexuesave për bashkëpunimin t' Uej shumë të çmueshem që po na prëmtoni në mënyrë të vijueshme.

Shkodrani - Artikulli i Juej e kà gjetë ket numer në shtyp, e po na vjen keq, se më vonë e bier aktualitetin.

Pronár: GJON UJKA

Drejtuer pergjegjës: CUK SIMONI

Shpija Botuese «CIRKA»

Drejtimi: «CIRKA» Shkoder

= SHTYPUN NË SHTYPSHKROJEN «ONA E SHKODRËS» — SHKODËR =

E PERKOHËSHME KULTURALE POPULLORE

Del të paren e të tretën të diele të setcillit muej

PAJTIMET: Shqypni Perjashta

Per 1 vjetë Fr. ari 4.— 6.—

» 6 muej » 2.20 3.—

Vjeti III. Nr. 39

Shkoder, 13 Fruer 1938

Copa 1 Lek

Fejesa Mbretnore

Shqypnija është në festë!

Prej maleve të thepisuna e larg deri në fushat e gjâna, prej Kryegjytetit e prej gjyteve e deri në fshatin mâ në skâj, e prej Shqypnis e pertej dedin e pertej malet gjithkund në botë kû rreh një zëmer shqyptare, sihariqi i bardhë ushtoi ânekand tuj zgjue gzimin mâ të perzëmert e entusiasem qî nuk mund të per-shkruhet.

Mbreti është fejue, Mbreti po martohet!

Rrallë herë si në ket rasë është pà tuj shperthye fill prej zemret gzimi populluer, gzimi i te gjitha rëndeve shoqnore të popullit; është një shfaqje popullore jo konvencionale, por e dalun prej dejve mâ të mshehtë të zëmers së gjallë të Kombit.

Populli shqyptar nuk është msue me gzue, historia e Shqypnis është e shkrueme fund e maje me gjak. Deri mbarimi i robnis e agimi i Liris e gjet popullin si të hutuem kah nuk i bâhej me u xânë bese sÿve të bâllit. Por ndergjegja kombëtare, ndisija e gjall e Atëdheut, erdh tue mârrë hov per gjith ditë e mâ teper në shpirtin e shqyptarit, e kûr mâ në fund neper vepren naltsisht historike të **Zogut** rrëgjimi monarkik u vendue në Shqypni, gjith populli shqyptar, tuj harrue ngatresat e moskuptimet e deratëherëshme, u shter-ngue besnikisht rreth Fronit e në Fron pershndëti mâ në fund realizimin e ânderrs së vet kombëtare. Tradita shqyptare nuk njef as nuk pelqen tjetër sistem sundimit por mbretnin, Mbret dishrote, e Mbretin e pat, një Mbret të dalun prej gjiut të popullit e jo të huej e t'ënuem prej të huejve!

E sod mbas dhët vjetsh Mbretnijet, dhët vjet qî e kanë çementue Mbretin me Popull e Popullin me Mbret, knaqsiya e popullit mbërrinë në kulm me ket ndodhje gazmore kah shef se Froni po lëshon rrâjët qî kanë m' e perjetsue

nder fatet e ardhëshme të historis kombëtare. Mbreti po martohet. Froni shqyptar po ngulë në shkamb të gjall. E ket shkamb s' kâ kurr-nji fuqî anmikut qî të mundet m' e lkundë!

Por gzimi i popullit është aq mâ fort i drejtë e i pàkufi tue pà se Mbretnesha nuk kishte mujtë si me kënë zgiedhë mâ mirë, në daç per cillësina vehtjake, në daç pse deret fisnike e nder mâ të moçmet e Europës prej një vendit qî kâ pasë marredhanje historike me Shqypni. Historija po persritet, e eshtnat e Skanderbegut e të Hunyadit mund të flëjnë qetsisht gjumin e amshuem pse bashkëpunimi i tyne, qî dermoi furin e Barbarëve qî i u versulshin dy Atëdhënave e neper ta marë gjytetnimit t'Europës, gjet ngadhnjimin mâ të plotë, Barbarët u dbuene në skâj t' Azis, dy Atëdhënat gzojnë lirin mâ të lumnueshme e sod po lidhin krushqî: mbas 500 vjetve një Sternip e një Stermesë të tyne po i shtrijnë doren njani tjetrit, jo mâ per nevojë luftarake, por per ugûr të mirë e per vepra fatbardha pagjet.

Sod vala e rrmyeshme e Drinit po bashkon kangen e vet me atë të valëve magjipote të Danubit per me kndue një valë të re per lumin e Kombit Shqyptar gjatë gjith shekujve qî do të vinë.

Rrnoftë Atëdheu! Rrnoftë Mbreti! Rrnoftë Dinastija!

E Ti mirë se na erdh o Lule e tokës Ma-xharre e shpërngulur në token dashamine të Shqypnis! Populli Shqyptar të pershndetë me dashnin mâ të mellenjyeshme qî i gufon prej zemres të brohoritë me gzimin mâ të gjall. Tÿ, Fronit kû Ti do të vijtësh, i betohet per besnikî të perjetshme. Asht bëja, është besa e një populli qî nuk thehen, me sà thehen malet qî po shet per rreth!

Rrnoftë Mbretnesha qî po na vjen!

Naltmadhnija e Tij
Z O G I
Mbret i Shqiptarëve

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER (2018)

Naltsija e Suië
Kontesha Geraldine Apponyi
E zgiedhun Mbretnesha e Shqypnarëvet

Nuses Mbretnore

*Shqypja defryeshem
N' Rozafë valon!
Fejesen Tande
Topi lajmon.
Gzimin e popullit
Kush s mund e pret
E prej gjithë anesh
Pushka kerset,
O Geraldinë
Me t' shfaqë dashtninë.*

*Asht andrra e shekujvet
Qi burrat pâne
E prej dishirit
Therore râne
Per t' kthye kunoren
Qi Shqypja kjajti
E qi shkelqyeshem
Donika mbajti,
Teuta kreshnike
E kohës jetike.*

*Prej vjëtsh luftarin
Plak' e molisun,
Qi kaloi jeten
N' shkrepa t' thepisun,
Prej permallimit
E pash kah shinë
Aj lott prej fagesh
O Geraldinë,
Se mujt me mbrritë
Me pa ket ditë.*

*Ká ardhun koha
Për fis t' Shqyptarvet.
Kerkon djelmni
Krenin e t' Parvet.
Edhe nji herë
N' t' flakta deshire
Presin Amàzonet,
Vashat ilire,
Shpaten me njeshë
Me Ty, Mbretnëshë.*

*Shqypja defryeshem
N' Rozafë valon,
Fejesen Tande
Topi lajmon.
Populli i Shkodres
Nder fushët, nder malet,
Si mbas zakonit
N' batare t' falet
O Geraldinë
Me t' shfaqë dashtninë*

*Atëherë hareja
Do t' mbrrijë por n' qielli
Kúr mbi ball Tandin
T' flakrojë si dielli
Dhe 'i herë kunora
Qi pat Donika,
Teuta kreshnike
E Andronika;
Kúr t' dalsh Kregjinë,
O Geraldinë.*

*N' Rozafë nalt Flamuri
Tue u hjedhë s pushon,
Ushtima e topit
Madhnisht shungllon,
Populli i Shkodres
Nder fushë, nder malet
Vijon bataret,
E kurr nuk ndalet
Me brohorina.
Ernoftë Geraldina.*

Nji rashë shkodrane

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER (2018)

Verba tranzitiva e verba intransitiva

(N o v e l ë)

— Theodor Ravelli, o mâ mirë Ravelli Theodor, në kambë! More un s di, shkoi tue e pëvetë vedin, se çka ké me bâ ti në jetë! Ti s din se kush ishin Atridët. Ti êmnoren e merr për dishmore e dishmoren për êmnore. Ti s ké me ia mrihtë me kuptue për të gjallë t' and se verbi tranzitiv âsht nja q kalon, nsá, ânasjelltas, intransitiv ai q s kalon. Ah, Ravelli! E ndër landët tjera jé pyké si në landën t' ême. Profesoresha e frëngishtes kishte me zhgulë flokët (po t' i kishte), profesori i gjeografis veç tue ta ndie êmnin, ikë me duer përpjetë (as me kjënë figurë fletoresh gaztore). Po si të bâhet me kjënë gjallë, si ké mûjtë me u bâ njikaq, djali sá s rritet mâ, e mos me kjënë i zoti me dallue nji verb tranzitiv prei njaj verbi intransitiv? E gjithmonë ndëjë, pá bâ gjâ! Ah, e di, hollë un! Ti, z. Ravelli, s ké bâ ndo 'j herë tjetër gjâ, veç se me ndëjë kambë mbí kambë; e shi 'j kjo âsht e zeza e madhe. Po më thuej, çka jé i zoti me bâ ti? Askurgjâ!

E atëherë Theodor Ravelli, ai nxânës i pá fëtyrë, tue bâ si profesori, fërkote edhe ai pákëz shplakët e duervet, zgjatte buzën si me dashtë me përsritë: «Askurgjâ! Çka jam i zoti me bâ un? Askurgjâ!»

A e shifni 'jherë, edhe i páfëtyrë? Por ia ká mëtë vedit e kët punë s e bân ballafaqe. E profesori merrte rrugën kah kathedra, ndermjë bankash: e qe nji kllaap! mbas shpine së tij.

Çka kishte ndodhë? Ravelli, ai kryeshtambë, ia kishte njeshë shoqit të vet mâ t'afërm nji *shuplakë* të madhnueshme krës, ose, m' e thënë shkodrânçe, ia kishte *futë nji flakaresh*, shkurt, i kishte rá shputë.

— Ravelli, Ravelli, të kam pá. Ti kjé!

— Po, un kjëç, njai vetë. Ia mbërtheva nji *shpullë* këtí zotnis këtú, por pata të drejtë. E si jo? Të më thrasë Ravanelli e mos t' i gjegjem me nji *shpullë*?

— E drejta, eh e drejta e jote! Po a nuk e din ti se me bâ me dashtë un me përdorë të tănë të drejtën t' ême, kishe me kjënë i shtër-

nguem me çue peshë kundra teje këshillin e profesorvet?

Të tănë shkolla qeshte, më mënyrë shkandullore, prei fjalësh *shpullë* e *Ravanelli*, e mbassi kishte rá fashë gazi, ndihej nxânsi Ravelli tue murmurue idhnueshëm e nepër dhambë kah i thote shoqit: — *Shpullë e shputë për mue njá për njá, mjaft qí ta dhâç!*

— As se çka dó me thënë fjala shkollë, nuk e din ai fëmi rrezikzí ndër mënd! — përfundote profesori kinse tue e dhimbshunue kës vë.

* * *

Ani ndodhi qí pakngapak Ravelli filloi mos me përgjegjë mâ kúr thirreshin êmnat. Zotit shyqyr!

Vite herë po e herë jo. Mâ vonë u zhduk fare. Ah, se ç' e mirë e madhe!

— Si â puna e atí rrezikziut? — pëvette profesori. — A dini gjâ për të ju, fëmi?

— Thonë se i ká dekë i ati, se s don me ardhë mâ në shkollë, se ká shkue në Svicërr.

«Oh rrezikzezët ju — mëndote profesori i páshoq i verbave tranzitiva e intransitiva —, ju qeshni, prralleni: e edhe për jú prá vjen deka me thojt e gërmuet të vetët. *Illacrimabilis Pluto!*»

* * *

Porse t' ardhmen vjeshta, profesorit të páshoq iu desht me dalë në treg të rishnajevet: rangë krejt e ré për të. Por puna âsht se zoja e profesorit vuete prei ùthit. Të tănë faji i asajë vënë së keqe e së përzieme me gjithë të zezat qí blehet ndër pijtarë. En pra pá 'j pikë vënë s i bâhet njeriut as me kangër! Asht — po — vëna e shishervet qí â diçka mâ e tjeshtë; por ká dy të mëtá: njihet e âsht tepër e goditun me pije tjera, e mandei nji të jët çilë shishja, në vënd se me mjaftue për trí ditë, si do të mjaftote, e mjafton as për nji herë pse, e 'j orke njihet e 'j pikë njatý, profesori ia get fundin e mande ankohet:

«Si nuk më nîne në krye kush â tue e pí gjithë mëtá vënë!»

— Ah, kesh të kishim, — fshâte zoja, —

asò vëne së butë, asò gjysë vëne qi bâjnë atje kah na, asò vëne qi ta therë, po, gojën një grimë, por qi i ndihet shija e rrushit! E kishte me të bâ mirë edhe tÿ, pse tue pî njaso vëne së keqe, të dalin danga në fëtyrë; e mâ vorë, — prite dora e Zotit! — edhe pika. A e mëndon ndo'jherë?

Ani ngjau se një nade — njatÿ kah fillimi i tetorit — ai u çue e tha:

— Lumë grueja, më ká ardhë një mëndim qi ndoshta ká me t' u dukë për çudë, por ásh t i shkëlxyeshëm; do ta bâjmë na vetë një pikë vënë në shpí. Vilet e rrushit qi shitet këtú, tham se s do të kenë ngatrrresa mbrëndë, — eh vrae Zot! — Un (mëndoi ai) dotë pij vënë e thjeshtë, *vinum merum!* e ti tash pin gjysë vënë, ose vënë e butë.

S ká mâ mëndim i bukur!

Por kúr kje puna me e vû në zbatim, u paraqitën shumë vështirsi. Vëna bâhet me rrush e mbí kët gjá profesori s kishte dyshim. Edhe me gjetë një mtí, një tinár e një but nuk kje punë e vështirë. Edhe shtrydhjes i duel zot dertari, qi siguroi me dorë në zëmër se shputat e kambvet kishte për t' i shpërlá deri njatÿ mâ. Por e rrushi? Kú mûnd blehet me shumicë? Kush ásh tregtari mâ i ndershmi? e sá kushton? e peshimit si i bâhet? e po kandarit? e po bartjes?

Profesorit iu duk mâ rangë e lehtë me pasë punë me Atridë se me gjithë këto sênde?

Pëmtarët qi i pëveti, e këqyrshin me sÿ shtrëmbët, e, ja nuk i përgjegjeshin ja i epshin gjegje të pákuptueshme e me dy kuptime, thue se ai, tue blé pak rrush me shumicë, po dote me u bâ dam ose po dote me u vjedhë zanatën.

— A vënë do me bâ me atá rrush, a? — e pëvetshin.

Shkoi edhe te një vëntár qi e kishte të njof-tun. Oh, çka i kishte këcye ndër trû, me bâ vënë në shpí? Krisë mëndja veç. E po vëntarët çka të zít të bâjnë atëherë?

Fundi vëntari e priti njashtû si ai do ta kishte pritë vëntarin po të kishte ardhë me i thánë:

«Un kam mënden me dhânë msim të me zhvilluë kush janë Atridët e kush janë verbat tranzitiva».

Kúr pá se çdo derë u ishte mbyllë pëvetjeve të tija të ndershme, i rá një melânkoni e madhe; jo njaqë se po i bâhei vonë për punë të vënës: puna e sajë ishte e preme! Edhe me e dijtë se po e blete rrushin ndër pëmtarë nga pësëdhete qindarë kilogramin, herë mbas here, e po e barte në shpí, vëna e gjysë vëna — po e përsris — ishin punë e preme! por pse, tue e shikjue punën hollë-hollë, shifte se bota mjerisht s po ia njitte dorën kúj. «Jetojmë demokratish, jemi të gjithë vllazën, jemi të gjithë të besëlidhun, e me gjithkë qe se prap kjen kemi të damë ndër klasë! Pëmtarët vetëm pëmtarvet u a zbulojnë mshehtësit e veta tregtare. Ushqimtarit vetëm e vetëm ushqimtarvet u a tregon tinzimet e ngatrresave të veta . . .

Oh, botë e mbrapshtë, e mbylltë e mizore!

* * *

I erdh një tjetër mëndim i shkëlxyeshëm: «Po pse ngushtohem ndopak, tue kjenë se mûnd të gjëjë të përkohëshmen e çmimeve të rrushit? un tash po bâj pikë për pike si të thojë e përkohëshmja, e qe se puna u ndreq».

— Shpejtoja, — i tha një pëmtarësh, mâ pak brac, me të cillin ishte këshillue përmbí vëndimin e vet hygienik dhe enologjik, — se rrushi â tue shtrëjtue.

Aniprá profesori duel në treg. Dhe ishte një nade e bukur tetorit.

* * *

S ishte kjenë kurr në treg. Një gjá qi me të lânë pá mënd, një gjá për bind: strehë, dugájë, magazina, morí njerzish, përplasje shoq për shoq, qerre gjithëfarësh, dh, blasfemí. Një makinár për bind i përbamë prei mija e mija njerzish në lëvizje. Rreziku profesuer! Oh, se sá mâ e qetë ishte shkolla na zhurmacakja!

Iu duk vedja qi një fije kashte qi i afrohet njaj motorit në lëvizje me shpejtí të madhe: ai frýnë e hjedhë larg fijen e kashtës.

Edhe atë e hooç larg dahi i morís së popullit.

E çë djalekt mandel! Të gjithë flitshin djalekt! Çka po thom, djalekt! Giúhë mushke!

«Ça duhen shkollat, së paku për msim të gjithës amtari» mëndote profesori. E mëndote edhe: «Kú me e gjetë një fëtyrë qi t' i me era një e me i thánë këto fjalë: Zotni, un kam pasë mënden me blé një sasí rrushi jo

for' të madhe, por rrushin e due të pjekun e të shndoshtë, le mos të jët edhe për tryezë, por le mos të jët as for' shtrëjt, me qellim, etj. etj.»

Të gjitha fëtyra të çapërdisuna, kuqë e ndezë, të gjithë njerz qi merreshin vesht me brimë, me shêje, me të shame. E ishte bâ vonë: ora tetë. Në dhetë — i kishin thënë, — tregu merr fund.

MÛjt me iu afrue njaj fëtyrës pak si të qytetnueme — qi ia treguene si tregtar rrush-najesh, — por djalogu kje i shkurtë:

— Sá vagona? . . .

— Mué me thënë të drejtën kishte me më mjaftue një pakicë e vogël . . .

— S merrem me pakica të vogla.

E profesori pau shpinën e jo mâ fëtyrën e atí dhespotit fjalë — lakonik të tregut.

Gjet një tjetër qi merrei me pakica të vogla. U dënjue me i vû vesh; por kúr erdh puna te malli, nuk lëjoi kurrfarë shqyrtimit në máll. Garantote ai e mjaft.

Ai mûndohej me ia mbushë mënden, me bisedë të prûshme, se «garantote ai e mjaft» ndrÿte në vetëvedi një tepri besimi qi ai me shumë andje do t'ia prânote; por qi sigurisht ai vëtë, tregtari, nuk do ta prânote po t'i paraqitei rasa. Por zotnija në fjalë s desht me e ndie as fillimin e kësajë bisede të prûshme e t' arsyeshme, pse ia bâni: — S kam ngae me u vû vesh prrallave t' ueja.

Malok! Por një mëndim mâ i mërzitshëm ia pushtoi mënden: «biseda e tij e prûshme e e arsyeshme, pagzue me titullin tregtar: prralla!

* * *

— Çka bâni ju këtû, z. profesuer?

Profesori, kúr ndjeu tue e thirrë kështû në mjes asajë urdije anmike e të pánjoftune, s e diji vedin prej gëzimi.

Nji djaloç, faqen kuq si shëga, të bukur, të gëzueshme, flokët të lultë, cingaren e duhanit ngojë, petka të zeza, ishte përpara si.

— Ju jeni? ju jeni . . .?

— Ravelli.

— Ah, po, Ravelli. Tash po më bje' ndër mënd. Çka bâni ju këtû?

— Zanatën t' ême, — ia priti Ravelli, qi ishte njo i gjithmonshmi; — e po ju?

— Kot'ikshtû, po shetis një grimë, sá me u argtue.

— Treg i mirë, eh? — pëveti Ravelli.

— Oh, i bukur. E ju çë zanatë bâni, djal' ém?

Ravelli zhvilloi. I ati ishte kjënë tregtar lmojsh e portogalash, posë këtyne merrei edhe me pistil mollatartash. Ishte dekë tash' i vjetë e ai vazhdote tregtín: Foli mbí lmoj, portogala, pistil. Male pistili; trena lmojsh e portogalash; Gjermani, Svicërr, Palerm, Parmë; për llojë të lmojve e të portogalave; të mëta të lmojvet; lmoj pa morra qi shkojnë përjashta, lmoj me morra qi jesin mbrënda shtetit¹⁾: çmir-me, sipërmarrje, pagesa me varde, me të holla në dorë, e máll gaçëm. Të gjithë kët dituní Ravelli ia parashtroi profesorit me gojtarí të madhe. Dituní qi profesorin e là pá mënd.

— E ju, — muer guxim me i thënë i ndriç-mi profesuer, — s paskeni dijeni veçse për lmoj e mollatarta, eh? E në made të rrushit a këni dijení?

Por edhe në made të rrushit kishte dijení!

E atëherë profesori zhvilloi:

— Qe, si â puna, zotní i dashtun; ême shoqe vuen prej ãthit, etj.: këtû vëna po âsht e përzieme me gji' të zezat, etj. etj., un kam pasë mënden, etj.

Ravelli, ai derr dërrit, u kujtue në flakë të pushkës, pá pasë mbarue ai endë mirë së foluni.

— Ju dashkeni me bâ vënë në shpí.

— Paj, thaq, pak sá për provë, sá me u engletisë.

— «S e ká kush kët djalë!» tha me vedi profesori.

— Eni me mue, — ia bâni Ravelli.

— Mos kujtoni, z. Ravelli, — tue tue i shkue mbrapa nëpër popull, — se un jam vû me bâ tregtí vëne, mo' Zot! Por zëja e ême, etj.; këtâ vëntarët, etj.

Fap, fap, fap! Veç ta kishte pá at djalë, se me çë siguri veprote! Qte përpara nëpër gjithë atë morí njerzish flutte eubë mushke, djalekt, me shêje; shate pá të droje.

Por kúr profesori u kujtue se Ravelli-n e njifshin të gjithë dhe i gjejshin mire, e se e mbajshin të njutë me vedi, tha:

— Bâni gjithë si të doni ju, lum Ravelli.

— Sá kvintal? Pësë? vjashtë? . . .

— Çjashtë! Pësë! gjithë si të doni ju.

Mbrënda gjysë ore pësë kvintal rrush prej mâ të mirit, prej mâ të të pjekunit, rrush e bardhë e i zí, shiteu për bukurí ndër kosha lûin shëritue, peshue, vû mbë kerr: mblue me

1) Këjo nuk âsht e vërtetë, por Ravelli e ká me bâ hoka

Shtylla e lexuesave

MARRIM E BOTOJME:

Rreth një dokumenti mbi ngritjen e flamurit
në Kalá të Shkodrës prej Komandantit
Hasan Riza Pashës

Tue marrë rasë nga një artikull i botuem në revisten «CIRKA» (Nr. 37, faqe 7) me titullin «Nji pervjetuer i permallshëm», aty ku thohet se kishte mbetë i pa dokumentuem historikisht ngritja e flamurit të Shqipnis në Shkodër prej Hasan Riza Pashës dhe qi kjo sod na kallxohet se Hasan Rizaja, në marrveshje me Argjipeshkvin e Shkodrës Emz. Serreqin kishte vendosë me ngrehë mbi kalá të Shkodrës flamurin shqiptar per me shpëtue Shkodren, bjen pakëz si në kundërshtim po të marrim para sysh gazeten e asaj kohe që delte në Selanik me emnin Jeni-Asër qi don me thanë Shekulli i Ri dhe qi këjo në një nga artikujt e sajë shkruante se Hasan Riza Pasha ka qitë flamurin e Shqipnis dhe ka deklarue se un me këtë flamur në dorë do të vdes. Sikuer të gjindej ky numër gazete, do t'ipte mjaft dritë per të vertetue qellimin e Hasan Rizás.

Historikisht ka mbetë një gjá pa u vertetue se Hasan Rizán mos e shtín Turqit m' e vrá me t' u marrmen vesht qellimi i tij per dalje zot Shkodrës, a po shtíni Esat Pasha, Osman Balin etj. per t' a vrá Komandantin e Shkodrës per qellime të veta, të vertetueme má vonë.

SHKODRANI

mishemá të lidhun me konop të fortë: *se mos t' ia njesë kush thojt, z. profesuer!* Nji të rame kalit, dy fjalë të thata kerrtarit, drejtimin, shpejt e tym djalë.

* * *

S jítte tjetër veçse me pague. Oh, sá me andje pagoi! Çmimi fare i arsyeshëm. E rru-shi të tănë i shndoshtë, në daç në krye në daç në fund të koshavet.

Ah, se mos t' ishte dora e mrekullueshme e Ravelli-t . . .

Mos me ta marrë mëndja! aqë kryeshtambë, e kaqë i hollë ndër mënd!

— Z. profesuer, — tha Ravelli, tuë u u shmangë me njerzi të bukur falnderimevet, — due me u pëvetë diçka qi më ká mbetë nakël.

— Urdhno, urdhno.

— Verbat tranzitiva a janë atá qi kalojnë a por atá qi s kalojnë?

Alfredo Panzini

Përkëthei: MARK NDOJA

Pse flamuri i jonë nuk ngrehet nder festat
zyrtare prej barkve tregtare?!

Na ka rám rasa shpesh herë me konstatuem se ndër limanet e Mbretnis s' onë, aqë edhe nder limanet e *hujë* që flamuri i marinës Shqiptare nuk ngrehet ndër ditët e pushimeve zyrtare prej barkve tregtare!

Tue marrë para sysh këtë gjá mjaft me randësi për kombin t' onë, besojmë se ást një detyrë kryesore e Qeverís me nderhye në këtë mes tue i detyrue kapitanat e barkve për ngrehjen e flamurit në ç' do limá si në ditë të dielle áшту edhe në dit festash zyrtare, qofshin kombtare ose fetare.

Me ket rasë do t' i luteshim Dikasterit kompetent që barkët t' ona të kenë ka dy flamuj të mdhaj dhe jo si deri sot një flamur të vogël e të ximë nga motori! Do t' ishte shumë mirë që barkët të kenë edhe flamujt nderkombtarë.

SHKODRANI

Z. Drejtor,

Lutemi të keni mirsin me bá vend në shtyllat e P. T. Revistës s' Uej sa poshtë vijon:

Revista «Ekonomia Kombëtare» në Nr. 9 e në faqe 35 ka botue një artikull t' emin mbi *permirsimin e pemve*, porse redaksija e sajë ka bá disa shtesa e paksime tue u konsiderue se janë të mijat.

Me gjithse kam kerkue prej kësaj reviste, ri-botimin e artikullit t' em njashtu sikuer e kam paraqitë, këjo per arsylene të pa dijtuna nuk e ka pranue; prandej deklarë se artikulli që figurón i botuem në faqen 35 të Numrit 9, ást i pa vleftë deri sa në mos tjetër të mos i jenë shtue fraza e tretë:

«Mbassi nuk kemi dijeni per pemët e kra-
«hinave, këtu do të flasim njherë per fiqt e
«mandej edhe per disa pemë të tjera tue e
«rrahë çeshtjen aty ku kemi disa shoftime»:

Gjitháшту kerkon të jenë paksue edhe fraza:

«Fatsisht kam pá m se Ministrija e Finan-
«cave nga importimi i fiqve prej jashtë ka ma-
«rrë në një vit si taku doganuer 16.000 Fr.
«an».

Ju lutem Z. Drejtor, të pranoni të falat e mija má të perzemerta.

Tiranë, me 3-II-1938.

Z. M. (Shkodrânë)

F O L K L O R E

P O S T R R I B A

(Vijon prej nr. 38 fq. 30)

Toponomastika.

A.) Ara Vath-Kroni. Arat Kishe (këtu thohet ka qenë një kishë, trolli i së cilës është rrafshue me u lëshue tokë buke). Arat e Poshtme. Arat e Vís-Ndërmjeme. Arat Nan-Lame. Arat e Vís-Sharre. Arat Lukane.

C.) Curri Sorras.

F.) Fushat e Vilzës (ara kallamboqi). Fra-
njet (kashnjet). Fushë Rrota (kashnjet).

G.) Guri i Gjatë.

Gj.) Gjollat e Lam Gurit.

K.) Kodra Bokë e Gjatë. Kodra e Qerpi-
kut. Kodra e Gurit. Kodra Marahan. Kodra
Dodaj. Kodra e Xhamis. Kodrë Koke. Kodra
Man Hysen. Kodra e Marjakut. Kodrë Gjoll.
Kroni i Vilzës. Kroni i Marjakut. Kroni i Ho-
xhës. Kroni i Gurravet. Kroni Fregjen. Kroni
i Thellojavet. Kroni Mëshakuq. Kroni i Mulli-
nit. Kashnjeti i Lugu Maraban. Kashnjeti Ho-
taj. Kashnjeti Nën-Haxhijaj. Kashnjeti Vaska.
q. Kashnjeti Morcat. Kashnjet i Shanit. Kash-
njeti Mbas-Lamit.

L.) Lumi Ndërfusha. Lumi. Lteri i Shna-
Prëndes.

M.) Mullini i Vilzës. Mbaja Kunorë. Me-
shakuq (shpatinë). Mullini Sharra. Mejtepi.

N.) Ndërfusha (ara). Nën-Kryqe. Ndër-gu-
rra (vrujime).

P.) Prrue Hullojë. Prroni i Dedë Palit.
Prrue i Lumit. Prrue i Mullinit. Prroni Lugu
Thellë. Prrue Lahoda. Prrue Fregjen. Prrue
Filidh.

Q.) Qaf Rreshpe. Qaf Belë. Qaf Shpore.
Qaf Kryq.

Rr.) Rrasa e Mbesës. Rrasa Lukane. Rra-
sa e Gjokë-Shqaut. Rruga Brahim-Kurte. Rru-
ga e Madhe.

Sh.) Shkambi i Bletës. Shkalla e Vilzës.
Shparthe (kashnjet).

Th.) Thellojat.

V.) Vija e Sharrës. Vorret e Vilzës. Vorret
e Xhixhë-Sumes. Vorret e Fëmijvet.

Xh.) Xhamija.

Z.) Zgjedhan (shpat).

6.) Dragoçi.

Përveç Myselimit e Mesit një tjetër katund
i Postribës më afër Shkodrës është Dragoçi, ka-
tund që hëhë më se 40 shpija me gadi 500
banorë. Ky katund larg kund $\frac{1}{4}$ ore prej bre-
gut të djathtë të Kirit është i ngrehun përfunda
kodrinës Çeçojë, që është krejt shkamb me faqe
kah jugu e prëndimi. Shumica e shpijave janë
të ngrehuna rresht shi buzë kodre e tjerat, që
duket se janë goditë tash së voni afër aravet.
Rruga e katundit i ndan këto lagje: e Sipërmja
e e Poshtmja.

Sod Dragoçi është një ndër më të pasurat
katunde të Postribës, plot ara, livadhe, ullishta
e prozhme, por dikur në çka thohet ka qenë
më i keqi si kah pasunija ashtu edhe kah gji-
ndja, pse tokën e ka pasë të ngushtë edhe njerz
pak fort; prapa një katund me një pakicë të vo-
gël shpijash.

Duket se Dragoçi është një katund i ngre-
hun tash vonë pse këtu asnjë shëj vjetërsije
nuk shifet, por në çka flitet edhe ky si tjerët
që u përmenden më lart, para se t'arrit vishin
këtu edhe më vonë ka qenë i pasur e i popull-
zuem, prej trojevet të shumta që ka pasë, shu-
mica shpijash e dy kisha me vorre për rreth,
të cilave s' u ka mbetur kund t'aklas ferkem,
pse tue qenë se u popullzue e ky popullzim
gjithnjë erdh tue u shtue me të shpejtë me u
zgjâ, u bënë vënd për mjetllje.

Një dishatë për këtu janë henkët lye me
gëlqere e copat e tjezullave të prej dheu në
të bardhë, që shihen ndër mogile nëpër ara; me
këto shihen edhe sa copa tullash të bardha.

Moshta edhe Dragoçsit, si Mesjanët e My-
selimit punojshin fushën e Zezë.

Bisellohet me mbas murtaje fiset, që janë
sod erdhen me shumicë e zënë vënd këtu e
tue u shtue e shumë u zgjënë ndër tokë të

fushës së Shtojit, qi e zûnë vetë a ndoshta qeverija e asaj kohe u lëshoi vënd.

Diftohet se shum vjetër mbas pushtimit turk, Dragoçi ishte i popullzue - duket se edhe Dragoçsit si Myselimsit nuk luejtën vënd, por u bânë mysliman - ndoshta mâ tepër se sod, por një namë e një njeriu të mirë (evlijâ, shêjt) e çoi në një gradë shumë të keqe, n' atë keqsi sa me qenë i neveritun prej gjithkuj, gjâ, qi edhe sod s' i âsht harrue; me gjith se shumicën e madhe, gjind tjera rodesh e banojnë.

Thohet se një lajmtar, i çuem prej qeveris turke erdhi këtu me lajmue, qi të gatoheshin ushtarë me vojtë për luftë, në Bagdad. Lajmtari qe pritë me qestí e të shame, tue i thanë se s' ishte koha për ushtrí, por për punë, mbasi qi ishte kora tue u rritë e duhej m' u mihë e mbushë, bile edhe një puntuer, qi ishte vëndue për punë të disa të ditvet, s' qe lanë me ndjekë lajmtarin me gjith se aji qe gadi me lanë të hollat e sa ditvet, qi kishte pasë punue.

Atëhere i pari i ushtrís së Shkodrës, qi thohet se ishte një farë Shejh Mehmed Efendije me idhnim i u drejtue lajmtari, kur ky i tregoi për çka i kishte ndodhë në Dragoç.

— O Zot, mbi ata njerz, qi nuk i gjegjen zânit Tand me ngâ në luftë për mprojtjen e vëndit të vet, kundra anmiqvet, veç këqyrin me shtue gjâ e mall për vedi, pá dashtë me dijtë të mirën e përgjithshme, bân qi ata të shuhën tue u vrâ me shoshojnë mbassi në luftë s' donë me u bâ shehita (me rá deshmore), ço lëngatë mbi ta edhe ata qi të teprojnë të jenë të pa-shtueshëm e në skamní brez mbas brezi jetojshin edhe vëndin e tyne tjerë pamundim e gëzojshin!

E njimënd thohet se pa vojtë shumë kohë shëplaka e Zotit rá mbi ta, për pasuní u zûnë e u vranë e bashkë me të edhe murtaja i përshkoi sa n' asnjí vënd tjetër, tue lanë një pakicë sa me i u diftue breznivet të veta edhe këta pa-shtim e në skamní mbetën deri ditën e sodit e tjerë gjind prej dhenavet tjera i a befën me gëzue gjâ e mall t' atyne.

Fise. — Ndër banorë të vjetër të Dragoçit, para pushtimit Turk tregohet se janë Gjokajt, të cilët nuk banojnë mâ këtu por tjetër kah, në Boks e Kulla, si ka me u pá mâ poshtë

kur do të flitet mbi ato dy katunde, Gecajt, qi sod thirren Berishdol e mâ të vonshëm se këta Matajt e Kara-lloshajt.

Gecajt, qi janë t' ardhun prej Berishës së Mërturit, e para se vishin Turqit kanë për atlosh një farë Geci, qi pat tre djelm; Prelën, Markun e Mulin. Këta tre vllazën u ndanë prej shoshojt mbas vdekjes së t' et. Njëni zû vënd n' Urë të Shtrëjtë, njëni në Dragoç (thohet me ndoshta Marku), e tjetri në Shkrel.

Matajt janë t' ardhun prej Mati e Kara-lloshajt prej Vile.

Për vjetërsí mbas këtyne janë Celufajt (ndosh Cen, Hysejn-Lufajt) t' ardhun prej Gjakove.

Shkrelet thohet se rrjedhin prej një pínjulli shumë të largtë të birit të Gecit, t' atij, qi zû vënd në Shkrel, i cili tue rá në skamní atje, si rrogtar erdh e zû vënd në Dragoç brí kushrijet të largtë. Prej ketij u sajuen dy vëllazní: Halilajt e Hasajt, prej të cilvet sod, banohet gadi gjysa e ketij katundi.

Më këto dy vëllazní mbahen edhe Bracajt, qi erdhen shumë mâ vonë prej Shkreli.

Fisi mâ i rí janë Grudajt ardhë prej Grude.

Toponomastika:

A.) Arat tu kësollat (tokë kallamboqi, thekne e perimesh). Ara Hamze (tokë kallamboqi, duhani e perimesh). Ara e Gjatë (tokë kallamboqi, duhani e perimesh). Ara tu Pusi (tokë kallamboqi, duhani e perimesh). Ara e Man Alushit (tokë kallamboqi, duhani e perimesh). Ara e Met Haxhis (tokë kallamboqi). Ara e Keqe (tokë duhani e kallamboqi). Armahe (tokë duhani e ullishta). Arët e Kolecit (tokë kallamboqi, duhani e perimesh).

B.) Bûshe (tokë kallamboqi e duhani). Bahçe (tokë duhani). Bunge (tokë duhani).

C.) Cera (tokë duhani). Cera (tokë kallamboqi).

Ç.) Çeçojë (kollinë brejt shkamb me disa lisa).

D.) Dierre (livadhe). Dierre (livadhe e prozhme).

Dh.) Dhe-zeze (tokë kallamboqi e perimesh).

E.) Fierinë Fose (livadhe e prozhme).

G.) Gurishta (prozhme).

H.) Has-Dême (ara, livadhe e prozhme).

(vijon)

Hashim Koplikaj

Fleta fëmnore

Problemi i Dashtnís

Perpara se me hî n' argument, e nd'j per detyrë me i u falë nderës fletores "Drita", e cilla nder dy kryearlikuj të njimbasnjishem, prej të cillëve njani me nenshkrim të Drejtorit të sajë, desht me qitë në shesh e me vlerësue artikullin t'ëm të fundit "Grueja shqyptare e ardhmenija e kombit", botue në Nr. 35-36 të Cir-kës. — E bashkë me mûe e dij se jeni gzue edhe Ju, o shoqe të mija, tuj pá se bisedimet t'ona të pervûjta kanë gjetë jeh edhe mâ të haptë në rrethin e madh të lexuesave të "Dritës".

Dashtnija sundon mbë botë. Kûdo të rrijsh a kahdo të shkojsh, shkado të shifsh a shkado të ndijsh, ké per të ndi gjithkah kangen e dashtnís. A mendojnë tjetër njerzit? Per shka flasin mâ teper të rijs? Per shka ankohen mâ teper pleqt? Shka paraqesin theatriat e kinemat? Ç'qellim ká moda me marrinat e veta? Keimet me sendergjimet e veta? Shka tjetër na tregojnë romancat me miljarda kopjesh qi kanë vershue boten, botimet e ilustracionet e pánumerta? E ndolljet e perditëshme, e bisedimet e përorëshme? Dashtní, gjithkah dashtní. Dashtnija sundon mbë botë.

Por cilla dashtní?

Ah! medet! se, sikur një ditë Madame Roland perpara guiljotinës qi do t' i prëte kryet, lshote gjâmen: «Lirí, lirí, sá deliktet kryhen n'êmen t'and», ashtû na sod do të kjajm: «Dashtní, dashtní, sá rrenimi, sá faqja e zezë, sá poshtersija mblohet nen êmnin t'and të shëjtë».

Ah po, po, mjerisht! N'êmen të kësajë dashtní të rrëjshme qi nuk ást dashtní, por egoizem i poshter e shnjërzim, sá varza të shkreta shi në prillin e vjetve e shofin të shkrryeme prëndvëren e vet, sa krijatyra fatzeza i bárin në trup të vet shëjet e fajit të prindve, sá djelmoça, shi në kohen mâ të njomë, nuk dijn mâ as m' u kuqë. E madje, edhe mâ teper, në sá një gjaksuer ást po i dënuem prej botet, prishësi i bés mâ të shëjtnueshme, dhunuesi i shëjtnores shpijake, kunorëthyesi, n'êmen të kësajë dashtní të rrëjshme kalon kryenaltë, ást i nderuem e ndoshta edhe i smiruem prej botës. E kurrkush nuk mëndon se shum herë delikti i tij ást shum mâ i randë se i gjaksorit. Aj ká rrenue një jetë, ká shëmë një familje, ká shkretnue një voter, i ká hjekë kashaten prej gojet fmíve të ligjëshem, tuj vûe fmít e huej me grabitë vëndin e tyne!

Jo, jo, çka njerzit në botë thrasin dasht-

ní, mâ të shumen nuk á tjetër por egoizmi i furíshem i gjakut. Nuk ást dashtnija e fjeshtë per një nieri tjetër qi i nep shkas kësajë dashtní, por qéfi i vetvédit, knaqa e vetvedit. Kjo urdhnon e sundon, shklet e perbuzë, qestisë e nuk çán kryet per kurrgjâ. Nuk çán kryet aj qi don me ket dashtní per shtâsnín e neveritshme, per poshtersít qi do të kryejë per me u shkrrye në baltë, per smundjet qi merr e nep, védit e dikúr fmíve të vet, per konsekuencat qi do të psojë pergjithsisht në shqise, në vullndesë e n' organizem. Nuk çán kryet pse të marrë në qafë jetë a riní të kuejen, pse të trathtojë besë e ndërë. Zoti e tirani i tij ást nepsi. Me fjalë thotë se don, por në vertetsí don me gzue, me gzue shtâsnisht. I afritet një nieri tjetër tuj e mshehë egoizmin e vet nen masken e dashtnís, nen fjalë rrencake besnikijet, por, sá të kalojë ajo orë të djëunit, kalon; kalon, harron e trath-ton, per me shkue me kerkue tjera knaqa egoiste, aní pse të kët lanë mrapa rrenime, gjak e vorr. Rrenimin e një jetës, gjakun e një lules së kputun, vorrin e nderës.

Por kësajë nuk i thonë dashtní. Këjo lloj dashtnijet nuk e ká ndëjen e vet në zëmer, pse zëmren e mbytë e e bân psh, e në pleh lulja e dashtnís nuk qilë. Cilla ást kjo lule? Cilla ást dashtnija e vertetë? Dashtnija e vertetë nuk á tjetër por ajo qi i shkërin dy jetë në një, në një per mos n' u dá mâ kurr mâ kurr se të jët jeta. Imadhi Goethe, me fjalë të nalta poetike, na ká lanë përcaktimin e vertetë të dashtnís.

O zëmer, due me t' pvetun

Dashtnija çk ást? a e di?

Du shpirtra e i mende e vetme,

Du zëmer e t' rrahun një.

Imadhi nuk mundet me kënë ndryshe. Çë do gjâ e pjerëshme, çë do gjâ e kalueshme, nuk ká se s' me kënë dashtnija e vertetë. Të shkri-

mit e dy jetëve në një, të dy shpirtnave në një, të dy zëmrave në një, nuk mundet me kënë një gjë e perkohëshme. Æsht kot me tretë frymë për m' e provue ket gjë. Vetë natyra e ká shtí në zëmer të nierit ndísín e dashtnís së perjetëshme. Kurse kjo dashtní gjindet deri nder shumë shtàsë, si për shembull në lejlekun, si ká mos me kënë në nierin që æsht mreti i krijesës? E ndísija e zilís (gjelosís) edhe kjo krejt e natyrshme e e perhapun në të gjith popujt në daç primitiv në daç të kulturuem, a nuk æsht një provë se zëmra e nierit don me dashtë vetem ekskluzivisht e për gjithmonë nierin e dashtun? Nuk di që cilli shkrimtár ká thanë: «Kúr dy dashtnorë i bëtohen njëni tjetrit për dashtní të perjetshme, Perendija i kapë për fjalet, edhe bës së tyne i vën vulen e vet».

Çë do gjë në botë e ká qellimin e vet, natyra e rrozollimi nuk janë kot, por ndjekin një rënd të caktuem. Kështu edhe dashtnija e vertetë ká për qellim të vetem neper mjet të bashkimit të dy jetëve me ngrehë një familje, me perjetsue në botë faren njerzore. Çë do kuptim tjetër i dashtnís æsht i gabuem. Me mëndue ndryshe kishte me kënë si me dashtë me thanë se nieri jeton për me hanger e nuk han për me jetue. Sikurse çë do nierit i neveritet gopçi e sarahoshi njashtu duhet t' i kemi mni shtrëmbnimet e mrapshta të dashtnís.

Dashtnija e vertetë e ká çerdhen vetem pranë voters familjare. E kush mundet m' e kndue poezín qiellore të kësajë dashtní brí foshnjës flokkaçurrele? Pranë votres kjo dashtni çilë e lulzon, ktu kndon e gzon, ktu në pagjë e qetsí des e mbaron, jo përpara se të ket lshue filizat e rí që kanë me njallë në botë prap e prap dashtnina të reja. Çë do parim, çë do nieri që don me thye ket dashtnin, vepron kundra natyret, then rëndin e natyres. E kúr të thehet rëndi i natyrës, konsekuencat nuk munden veçse me kënë të mjerueshme. Të shofim fmit e pá-ligjëshem që do të bárin se të jén gjáll një njollë që prá nuk æsht e tyne, e të kájím. Të shofim divorcin — i cilli nder ligjët e atyne vëndeve kú á i lëjuem nuk æsht një institut në vedi, por një e keqe e tolerueme, sikurse në Shqypnin t' onë, legjislatori æsht mundue m' e bá sá má të vshtirë — e tuj pá familjet e shpartallueme, e fmit e mbetun jeti-

ma me prind gjáll, të vajtojmë!

O dashtní e fjeshtë, o dashtní e vertetë, kush të njef? Kush të çmon? Po, të njofin njerzit e të çmojnë tekemramja, por má të shumen e herës teper vonë, atëherë kúr nuk u rrin tjetër veç me kjá mbi rrenimet e një rinís së bjerrun, mbi zëmra të shkallmueme, mbi një jetë të shpenzueme kotnasikot!

Zakonisht faji má i madhi i dashtnís së rrëjshme e trathtare i vëhet seksit të fórt, i ngarkohet me shumë arsye burrave, djelmve të rí. Janë këta që má të shumen janë fajtorë për kerdín e mizorín e vet nder zëmra fëmnore që bijné flí mbi lterin e egoizmit të tyne.

Për me dashtë me folë drejtë, o shoqe të mija, do të thomi edhe se fajit të tyne shkakun jemi na varzat e grát që u a apim. Ndryshej do të veprojshin burrat e tjera ndísina do të kishin për dashtnin e vertetë, kurse ata mos të gjëjshin . . valle kú me keye. Përpara një kullës mermerit nuk ká anmik që nuk do të smrapet, nuk ká nieri që nuk mund të perulet. Prandej ún kujtoj se jemi shi na varzat e grát shqyp-tare që do t' i apim djelmnis shembull të gjallë, që do t' a udhëhjekim djelmnin në hullín e dashtnís së vertetë. Mos të harrojmë, o shoqe të dashtuna, se mbi né randon barra e madhe sá e lartë e e shkelxyeshme m' e mbajtë të pá perlyeme traditen e lumnueshme të grues shqyp-tare. Kam folë edhe tjetër herë për ket traditë. Na e dijm çka kje grueja shqyp-tare gjatë shekujve e mívjetave. Mbi të nuk e nxoi kurr me randue jo faji, por as hija e një fajit. Kanuni i Maleve i vëte me detyrë jo veç burrit, por edhe vllaut, por edhe minding vetë a kujdo má t' afermit m' e ndeshme me qekë gruen a vajzen që kishte mbijetë me perlye ndëren e vet. Ligjë e eger, ndeshkim i padrejtë do të thoni ju. Æsht e vertetë, po, por sá i drejtë shkakun që e ká frymzue at ligjë, sá i randë faji që e ká ndetë at dorë ndeshkuese. E sá qindroi ajo frymë, e edhe sot aty kú á në fuqí ajo ligjë, doket nuk njene të bastardhueme, rrájet e famílyes kjo të pasigulshme, Lisi shqyp-tár u prit vigë e i qindroi çë do stuhís.

E edhe sot, gjëndja mund të kët ndrrue vënde vënde, por njajo frymë se njajo frymë flën në fundin e shpirtit të shqyp-tarit.

Oh! po, po, mos të rrëhen njato zojusha

shqypare t'ashtûquejtuna moderne, (janë shyqyr pak) të cillat, tuj perbuzë traditen e lumnueshme qi gjithmonë kje shpirti e petku i vajzës shqypare, donë m' u bâ majmunet e tipit të grues të bastardueme t' Europës, e të lyeme e të shkrryeme, të ngrehuna e të piripiqueme, e me at sjellje romantike kopjue prej ndo 'i romanxit imoral qi shitet me teste per ndo 'i gjysë lekut, kujtojnë se do të munden me pushue zëmrat e djelmoçavet shqyparë. Jo, jo, djelmoçat shqyparë, më besoni mûe, veprojnë si thotë aj proverbial italian: Levdo dédin, por rri në tokë. Ndiç djelmoçat t' onë ndoshta i perkdhelin ato varza, ndoshta i levdojnë e i smilasin, por kûr të vinë koha me u martue, kanë me mârre sugurisht një vajzë tipit tradicional shqypar, t' urtë, shpijake, puntore, të pervûjtë, jo kryekcyeme, jo *mondane*. Kû është ideali i dashtnîs shqypare qi flên i pátundun në fundin e zëmers së shqyparit, sido qi të jên dukat e perjashtme.

M' e ruejtë ket ideal, m' e nzitë e m' e nalt-sue është detyra e jonë, o vasha shqypare. Cilla prej nesh, o motra të mija, nuk e ndîn vëdin kryenaltë, kûrse na të gjitha deri sod mund të levdoheja faqe botës: «Nana e jême ishte një shëjtueshë, nana e jême ishte një grue katerqindsh»? Të bâjmë qi edhe per né dikûr fmîja t' onë të kên pse me kênë kryenaltë, mos të kên per se m' u kuqë per né. Të jemi edhe na varza e grá katerqindshe.

Burrë, burrneshë katerqindsh! Qe shprehja tipike me të cillen shqypari din m' e shfaqë persosunin e vet morale. Edhe një derhëm magut me kênë, *oka* nuk është mâ *katerqindsh*, por çekî. E cilla prej nesh kishte me pranue me kênë a m' u thirrë çekî?

Tuj e ruejtë të páprekun idealin e dashtnîs së vertetë, na do t' a kemi krye mâ s' mirit misjonin t' onë. Neper mjet t' onë ká m' u sbutë furija e asajë ulkojës së teibume e cilla, m' e thanë me fjalë të Dantit, : *Mâ teper û mbas haes kâ se perpara*, kemi me bâ luminin t' onë e të burrave t' onë, e grueja s' ká m' u kqyrë mâ, si mbas idealit pagâ, një vegël e kurrigâ tjeter, por ká me kênë, si thotë De Amicis: « . . . shpirti i familjes, syni qi drejton, zâni qi qetson, dora qi shndoshë, gazi qi knaqë, zëmra qi ngushllon, qi i këthen for-

cen zëmerlshuemit, shpresen fatziut. Kûr mûngon grueja votra shpijake është e ftoftë e e shkretnueme e atý s' ká tjeter por trishtim».

Kam lexue një herë në një liber se nder meridjana (sahata diellit) të moçmit shkrueshin sentenca në lidhje me kohë, qi kishin një kup-tim të naltë moral e filosofik. Një nder sá tjera ishte edhe kjo: *Transit umbra, sed lux permanet*. Qi don me thanë: Kalon hija, por drita rrin. Këto fjalë, më duket mûe, kurrkûnd s' mund të pershtaten mâ bukur se në dashtnîs e vertetë. *Kalon hija*; kalon të rít, me fantazinat e veta, me hovet, dishiret e marrinat e veta, kalon edhe dashtnija trupore, por, *drita rrin*, rrin dashtnija e vertetë, me veprat e veta të gjalla. E veprat t' ona mâ të bukra, fryti i dashtnîs së vertetë, a nuk janë fmît t' ona, loçka e zëmers s' onë, qi çë do vashë a grue shqypare do t' androjnë e të dishrojnë? Neper ta dashtnija e jonë e vertetë ká m' u perjetsue në botë brëz mbas brëzit se të jët jeta, e sá mâ shumë kta të jên, aq mâ hâptë e mâ sugurtë, e neper ta, kûr të mbërrijmë në hapin e mrâm të jetës s' onë do të mundemi me i thanë vedit me fjalët e atij poetit latin qi flitëte per veper të vet: «Nuk kam me dekë kryekput», pse neper kta fmî qi janë gjaku i jonë, émni i jonë ká me kênë i uruem e i bekuem, e Atëdheu ká m' u rritë e me lulzue.

Parva favilla

Cirka së vertete

E shkurtë është koha e jetës, por mjaft e gjatë per me jetue mirë

Ciceroni

Jeta nuk është baktue per me kênë një randim per shumëlend e një festë per disá, por një perdorim per të gjithë per të cilin gjithkush do t' apë llogarí.

Manzoni

Kurrkush nuk donë një kjoftë se nuk don per gjithmonë

Aristoteli

Dashtnija është e fôrt si deka.

Salomoni

R E Ç E N S I M E

Loja e Footballit. G. Meazza e V. Baggioli. Perkëthye nga ANTON MAZRREKU. Tiranë 1937.

Me kujdesin e Federatës sportive "Vllaznija shqyptare," u botue kÿ librec në të cillin theorijsa edhe praktika e kësajë lojë qî kâ dijtë me pushtue turmat e botës marë janë të spjegueme e të paraqituna në mëndyrë fort terhjekëse prej kampionit italljan me famë botnore. S' kemi dyshim se libri kâ m' u pritë me shumë knaqsi prej sportdashësve t' onë qî janë të shumtë e qî edhe mât shumë kanë me ardhë tuj u shtue, pse edhe në Shqypni footballi është bâtashmâ një lojë pernjimënd popullore. Perkëthimi është krye me kujdes prej Z. Anton Mazrrekut, vetem se, mbas mëndimit t' onë, vënde vënde është bât pak tepër fjalë për fjalë, gjâ kjo e cilla kâ shkaktue shterngimin me perdorue një seri fjalësh së hueja të pânjoftuna në gjuhën t' onë, sikur: i apasjonuem, spektakol, preciz, terren, i preokupuem, alë, mexalë, me penetruetj. etj. të cillat ta vrasin veshin në mëndyrë t' eger. Por kundrejtë ktyne fjalëve qî në një perkëthim mât të lîr e të pershtatun gjuhës mund t' u lëjshin lehtësisht jashtë perdorimit, gjëjmë, me shka dijm na për të paren herë, një mundim me i sjellë në gjuhë shqype disâ fjalëskaje të lojës, sikur: i mesmi i qendres, krahët, i mrëndshmi i djathtë, i majtë, etj. të cillat, mbas modës qî zotnon deri tash, perdoren në gjuhë anglishte. (centerhalf, half, centerfor, etj.) Për ket mundim të Z. Mazrrekut, i cilli është një nder auktoritetet mât të parat, në mos mât i pari, të botës s' onë sportive, e gzon një famë edhe në boten letrare, na pergzohemi me zotnin e Tij, të cillin kemi nderen m' e pasë edhe mik të çmueshem të së perkohëshmes s' onë, e shpresojmë qî të qindrojë e të vijojë edhe mât haptë në ket iniciativë, e cilla është plotsisht e nevojshme edhe e pershtatun me frymen e nacionalizmit në të cillen jetojmë. Mos të harrojmë se shtetet tjera i kanë dbue kâ herë fjalët e hueja qî perdoreshin në ket lojë kûr kjo nuk ishte veçse një pasunî anglosaksone, tuj ndrrue deri vetë emnin e lojës, e cilla thirret, p. sh., *calcio* n' Itali e *Fussball* nder dhëna gjermane. Në ket rasë nuk mund të rrijm pâ permëndë se qyshë në vj. 1921 gjëjmë një botim qî pershkruen footballin me terminologji tansisht në gjuhë shqype e deri me emnin e lojës të sjellun shqyp, në mëndyrë fort të pershtatun me natyrë të gjuhës s' onë, me fjalët: top e kambë. (Shih kalendarin e Vepers Pijore, Shkoder 1921) Aisye plotë kâ pasë aj qî kâ thanë se moda nuk â tjetër por një tirane. Edhe për një gjâ tjetër pergzohemi me Z. Mazrrekun: për vlerësimin qî aj është tuj u mundue me i dhanë lojnave t' ona sportive kombë-

tare nder fletët e "Sportit Shqyptar," qî aj drejton me shumë zotsî e kompetencë.

V. Xhaçka. Kalendar Enciklopedik 1938 Tiranë, Shtypshkroja "Shkodra,"

Mjerisht na Shqyptarët nder disâ sênde jo vetem nuk kemi perparue, por edhe kemi shkue mrapa. Një nder këto sênde është edhe letersija e almanakëve e cilla është një gjâ shumë me vlerë edhe e dobishme pse almanaku (kalendar) hîn në çë do familje e prejë të gjitha familjeve shfletsohet e lexohet rrokull një vjetës të tanë. Këjo letersî kâ në Shqypni një traditë të lumnueshme qyshë në kohën para pavaris: mjafton me marrë neper dorë (kush kâ pasë fatin me i ruejtë) Kalendarin e Shoqnîs "Bashkimi," të Shkodres vj. 1905 e 1906, Kalendarin Kombiar të Sofjes qî â botue për shumë vjet me rradhë, Kalendarin e Shoqnîs "Dija," të Vjenës vj. 1906, e Kalendarin e Vepres Pijore të Shkodres qî â botue deri tash vonë e për 16 vjet rresht, për me pâ se sâ pasunisht u paraqitshin kalendarët e asajë kohë, mjaft me thanë se nder ta bashkëpunojshiu pënda mât të para të letersis kombëtare, si p. sh. një Fishtë, një Lek Grudë, një Filip Shirokë, një Kol Thaç, një Shantojë, një Hil Mos, etj. etj. Sod kjo letersî almanakësh mjerisht â shdukë krejtë, me perjashtimin e njëktij të Z. Xhaçkës i cilli mundohet m' e mbajtë sâ gjall at traditë e meriton çë do levdatë pse është shi e VI. vjetë qî e boton. Një qindresë e tillë është një gjâ e rrallë në Shqypnin e soçme . . . Kalendarî permban shumë njoftime të dobishme, sidomos rreth shtestimit shtetnuer e administrativ qî me vshtirsi do të perkoheshin njetî, por, me kalxue të drejten, nuk e dijm çka kâ të baje cillësimi *enciklopedik*. Urojmë një përhapje të gjanë, qî kështu auktorî të ket mundësi me ardhë tuj e shtue e permirësue për gjithë vjetë. Një këshill veç, do të dishrojmë, në se kemi lëje, me ja dhanë auktorit. Qî të ket pak mât kujdes për qortimin e gabimeve të shtypit sidomos aty kûr ka rasë për keqkuptime. Jmë, për shembull, disâ nder lokucionet latinishte (f. 141) qî do të bajein qesharak kâ t' i perdote me at baze. Një libër qî botohet krye vjetet është gjâ mât e ngaeshme e e aftë për qortim, se sâ një fletore e një e perkohëshme.

Pietro Corsi. La tutela della Maternità e della Infanzia in Italia. Roma 1937.

(Mbështetë do të flasim në numrin e ardhëshem)

NE HIJE TE ROZAFATIT

Dita 31 Kallnuer në Shkoder

Ka herë lajmi i pëshperitun per një fejesë t'afërme të N. M. T. Mbretit me Konteshen Apponyi i mbate pezull zëmrat e shkoderanëve që pritshin me padurim vertetimin zyrtar per me shpertheje gzimin e pakufi që ndrëjeshin mrëndë. E kúr agoi e hanëja e paharrueshme e 31 Kallndorit, një ditë kaq e butë e e bukur nen qiellen e kullueme, thue se prendvéra gazmore i kishte dhanë uhá një ditë të veten dimnit acar per me marrë pjesë edhe natyra në gzimin e zëmrave shqyptare, e kúr populli këndoi nder shtylla shpalljen zyrtare që vertetote dishirin e andrruëm, aty gzimi nuk mujt m' u durue, por shperthei porsí një lum i pándalueshem, e në sá dugájët e dritoret e shpijave u popullojshin me 'i herë me qinda e qinda flamujsh, shpirti i shqyptarit dihti me gjetë at telin e zëmrës së vet, zakonin e vjeter ká herë të lanun, por jo të harruëm, me të cillin ká shprehë gjithherë gzimet e jashtzakonshme, e, porsí t' ishte dhanë një urdhun i vetem, bataret e pushkëve krisne në kater ánet e gjytetit. Nuk i rá kúej nder mënd per lãje mbajtje-armësh, per urdhna policorë! Gzimi nuk pranote kurrnjí pëngim!

Mbas dreke Kryetari i Bashkis prej balkonit, me fjalë të shkurta, por të zjarrta, mbajti një fjalim të rasës të cillin një shumsi e jashtzakonshme popullit ngau m' e ndigjue, e brohorinat e fundit u perzine me një të vlueme batara pishkësh sá nuk mbahet mend ndo 'i herë. E krizma e pushkëve ngiati deri vonë e vonë, nonsë tallalli kishte dalë që m' e ndalue në një orë të caktueme, por gazmëndi i popullit s' merrte vesht per urdhna e tallalle. Mbas informatave që kanë dhane dugajxhit armëshitsa, vertetohet se at ditë në Shkoder janë djegë 400—500 napoljona fyshekë.

Per me krëmtue ndodhjen gazmore Shpija e Oficerave dha një mramje vallzore të marten me 5 k. m. kú mueren pjesë të gjith oficerat e garnizonit, kryezytarët e tjerë të grishun. Na lajmojnë se mrámja ká kalue m' s' mirit.

Mbas lajmeve që kemi prej rretheve, lajmi i fejesës së Mbretit ká shkaktue gzim të pá masë edhe në popullsin malcore e katundare të krahinës s' onë.

20-vjetori i Shoqnís Rozafat

Të dielen me d. 13 m. v. Shoqnija e Harteve të Bukura "Rozafat," krëmtoi me lulzim të veçantë 20 vjetorin e themelimit të vet. Personalitetet m' a në shëj të gjytetit shkuene me shumicë me i paraqitë urimet e veta. Edhe "Cirka," shoqnís së vjeter shkoderane i uron jetë të gjatë e perparim.

Parija e ré e Shoqnís "Bogdani,"

Zgjedhjet e reja që u bane në ket muej per parin e Shoqnís teatrore-muzikore "Bogdani," patne

ket perfundim: Kryetár: Z. Karl Pistulli, Nenkryetár Z. Luigj Mjeda, Sekretár: Z. Simon Harapi, Arketár Z. Lodovik Rasha, Këshilltarë: Z. Z. Kol Guga e Kel Tirana, Kontrolluesa: Z. Z. Loro Koja e Loro Çefa.

Sukcesi i koncertit Tashko-Aleksi

Hartistet e mirënjoftuna Tefta Tashko e Lola Aléksi, tue interpretue mirëfillit dishirin e amatorëve të muzikës, të Shkoders, deshtne edhe 'i herë me u a çue në vënd ket dishir të ligjshem të tyne, tue dhanë një koncert zanuer në lokalín e Kino-Theater Rozafat në mramjen e të merrkures me 9 të mojit vazhdues. Asistimi i një publikut të shumtë e të zgjedhun e vertetuene ket dishir të tyne, e madjë jo pak personave, nga mungesa e vëndeve, u desht me renoncue nga pjesmarrja në ket çfaqje hartistike të bukur.

Programi i mramjes muzikore ishte me të vertetë i zgjedhun me shije, ku copat e disá prej perfaqsesave të muzikës klasike si Mozart, Bellini, Donizetti, Chopin, Rossini, Schubert etj. kishin xané vëndin kryesuer. Nuk munguene në program edhe disá kangë kombtare shqype.

Asht teper të pershkruejm vleren e naltë të dy hartistëve në fjalë, masi kjo e perkohëshme nder rassa tjera s' ká kursye fjalë per me vue në pah talentin e tyne të rrall në hartin muzikuer.

Sopranoja Tashko, e cilla nder këto dit ká këthye prej Romet, ku ká shkuë per m' u perfekcionue në këndim, at mramje n' ást çfaqë m' a sentimentale se tjera herë e ká ekzekutue kangët me at hov e ndiesi karakteristike të kangëtarëve italja që edhe shpirtin m' a të ftoftë e bájne me shijue bukurit e muzikës e lanë në të gjurmë të pshlyeshme. Ndoshta shum prej ndigjuesave kanë pítë me ndi at zánin e sajë në të gjith forcaden e vet, porsë ajo mramje ishte mramje ambelcimi, buteije e ndjesije, e, mas të ftofunit që kishte pas hartistja, aq sá m' e shty një ditë mbrapa koncertin ishte zor t' u vertetote një gjá e tillë.

Pjanistja Lola Aléksi, si gjith herë, mjeshterisht e percuell në pjano kangëtarin. Zindervjellja e gishtave të sajë e bënë me një ndiesi që tregon një pasjon të madh per muzikë, veanerisht nder solo, dhane një efekt shusak shum të bukur.

N' at festim të në sy heshtja e plotë e dishiplina e publikut i cilli ndoq kangët me një interesim e vemënde të çuditëme. M' a se tré herë, me duertëkitje të vazhdueme kerkoi persritjen e disá copave të cillen mirsiht hartistet i a konceduene. Asht mirë me shenu se bis-i u kerkue per copa muzikore që hínë në kategorín e muzikës së lét. Sakt m' a fort n' a kishte gzue po t' ishte lypë persritja e copave klasike, pse kështu ishte tregue kultura e

naltë muzikore e publikut shkodranë të cillit nuk i mungon.

U çfaqim singerisht pergzimet t'ona per suksesin e koncertit si dy hartisteve të vlerëshme ashtu të të palodhshmit organizator prof. Sotir Kozmo-s, dhe u urojmë perherë suksese më të mdhaja. (NES)

Asdren-i në Shkoder

Me 9 t. k. m. urdhnoj në Shkoder, mbas 23 vjetsh, një mik i ndritshëm i gjytetit t'onë, një shqiptar i madh, një atdhetar i vertetë qi, nga Rumenija ku bënë, kish ardhë tash do dit në Shqipni i permalluem e i terhjekun nga krensimet e njizet e pësvjetorit të pamëvarsis shqiptare: Zotni Aleksander S. Drenova, «Asdren-i» i njëftun që prej kohnavet të Rilindjes Kombëtare.

Lumni Asdren është i lidhun me të gjitha perpjekjet qi bëjt e Shqipnis në Rumaní, pá kursye as mund, as djersë, as pasuní, pá marrë para sysh pëngime e vishtirsina dihten me i dhanë impulsin idës kombëtare, mujten me bá Bukureshtin qanderr e folé e nacionalismes e e levizjes shqiptare per pamëvarsí.

«Albania» e Bruxelles-it, e perkohshmja monumentale më e persosun e kohnavet të rilindjes s' onë, ner ata vigáj të letersis shqipe e të zgjimit kombëtar, bashkë me veprat letrare të një «Castigat ridendo» (P. Gjergj. Fishta) një «Lekë Gruda» (Luigj Gurakuqi, një «Frank Spirobeg» (Faik Konic) e tjerë shkrimtarë të vleretë, ushqehej edhe me shkrimet e vjerrshat e një «Asdren-i» të gjith flakë atdhedashtnije e zjarm lirie per kombin shqiptar.

Zani i Asdren-it zgjoj shpirtnat. Kanga e Asdren-it njalli shpresat, bashkoj zëmrat. Vepra e Asdren-it kje luftë e papreme per pamë varsín shqiptare.

Poemat e Asdren-it «Endrra e Lot» e «Psalma Murgu» mjaftojnë m'e shugurue vjef-tjen letrare të Tij.

Me vënd prá e të detyrshme janë nderimet qi u perkasin Veteranvet të kombit e, Shoqnija «Rozafat» tuj dijtë se interpreton dishirin e të gjith djelmnis shkoderane, organizoj në këtë rás të gëzueshme një manifestim në salen e kinema-s ku, pervec disa copavet muzikore luejtun me mjeshtri nga orkestra e shoqnis, pranuen të marrin pjesë edhe artistet e famëshme shqiptare Zojusha Tefta Tashko (soprano) e Zojusha Lola Aleksi (pianiste) Poeti Kombëtar, At Gjergj Fishta, e hapi ket shfa-

qje artistike me një ligjiratë simpathije per mikun e shquem të gjytetit, per të cillin pat afjalë të zgjedhuna e kujtime aq të bukura sashifej kjartë se koha e gjatë që prej bashkunimit të tyne per zgjimin kombëtar e sod zhdukej fare perpara manifestimit të kësaj natë. Entuzjazmi i publikut të zgjedhun kje i pamasë e në kujtimin e asistuesvet do të rrij pashlyeshem çasi kuer, porsi i terhjekun prej një magneti, duel në palko në marim të ligjiratës Asdren-i e shterngoj në një perqafje vllaznore Poetin Kombëtar. Ndermjet të pjesëvet të koncertit e të kangëvet të melodijshme të Zojushës Tashko një djaloç, nip i Dëshmorit Zef Harapi, i paraqitun me dy fjalë të zjarrrta, dinamike, prej Dr. Ernest Koliqit, deklamoj një vjerrshë të Poetit Asdren.

Një pritje e shkelqyeshme ju bá poetit mik edhe në Gimnazin e Shtetit ku profesorët kishin organizue një «çajë» në nderimin e Tij. Me fjalimet e bukura e nderimet e ponishme per Veteranin Kombëtar edukatorët e breznis së ré treguen se si do trajtue shpirti e me qëndiesi do ushqye kjo bimë qi do të jët shtylla e kohëvet të pertardhme të lumnis s' atdheut t' onë.

Pranë drejtimit të «Hyllit» e të «Lekes» Zotit Asdren ju dha me pá e me konstatue me ngjshllim se letersija shqipe lavrohet e pasunohet në Shkoder perherë e më teper, e se shqiptari vepron parreshtun per konsolidimin e atdheut.

Por Zoti Asdren na gazmoi me ardhjen e tij edhe per një arrësye tjetër: Poeti i kohnavet të vjetra na suell per të paren herë në Shkoder një poet të ri, poetin e Tosknis së sodshme: Lasgush Poradeci. Dy epoka qi bashkohen. Dy kangë qi tuj ju njëjtë njana tjetres, vijojnë melodinë e mel qi duhet t' ushqejnë zëmrit shqiptare dashnisi e pakufi per atdhë.

Zotit Asdren i parqesim mirëseardhjen në gjytetin t'onë. I urojmë jetë të gjatë e dit perherë më të bukura. Zotin Asdren e lusim të báhet ndermjetës per gjytetin e Shkodres per me u trasmetue pershndetjet e urimet më të shquema atyne bijvet të Shqipnis qi jetojnë në nder qer brigjet e Tunës, tuj i naltuem emnin e tuj i zbardhë fagen atdheut t' onë.

NUSH TOPALLI

Zgjidhja e Konkursit Nr. 12

Dhomzore fjalësh

P	A	R	J	A
M	A	R	T	A
D	A	N	T	I
S	H	O	K	U
S	O	F	J	A
K	O	T	T	A
K	R	E	T	A
P	O	S	T	A
A	S	H	T	A
P	I	Q	E	N
S	H	Y	T	A
K	U	P	E	N
K	O	N	T	I
D	R	I	N	I
H	A	J	N	A
D	R	A	M	I

Fjalë-kryqe

L	A		L	A
E	Q	R	E	M
C	I	R	K	A
I		N		N
	T	O	Ç	
K	A	F	A	S
O		T		I
S		Ë		T

Derguene zgjidhjen e drejtë: Z. Z. Kel Shiroka, Leci i Kol Vjerdhës e Nush Gurakuqi prej Shkodret; Frano Vassa, Alexander Paluca e Frano Kola prej Tiranet; D. Lec Sahatçija prej Sh' Palit e D. Ndoc Sahatçija prej Milotit.

Shorti i rá-Z. Nush Gurakuqit, të cillit po i dergojmë çmimin e fituem.

Zgjidhje derguene edhe: Z. Z. Eleuter Nonaj, Zef Hil Agostini, Qendro T. Çiçi, Koço Nika e Xheladin Hana, por mbasi ishin pjesisht të gabueme, nuk mujtne me konkurrue në çmim.

Në numrin e ardhëshem : Konkursi Nr. 13.

Kokëthyesi

Pulla Shqypnïjet

ashtû edhe

Pare të vjetëra

blej prej të gjitha llojeve

ZEF PRENDUSHI

SHKODER

**BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER (2018)**

Nji robe Mëndafshi, Leshi, Poyon-e të tjera, pastrohen
 vetem mirë me **“SUPER SAPUN POGU,**
 Për tualetin t'Uej përdorni përherë **“VENUS,,** POG

BIBLIOTEKA PUBLIKE
 “MARIN BARLETI”
 SHKODER (2018)